

У квартирі панує тиша. Давно затихли дзвінки дитячі голоси у дворі, погасло світло у вікнах будинків. Стрілки годинника невпинно підбираються до півночі. Темрява ховається в кутках кімнати, з усіх боків оточуючи яскраву пляму жовтуватого світла біля мого ліжка. центрі цього кола, утвореного настільною лампою, лежить книга. Це – Шевченків "Кобзар". Щойно було перегорнуто останні сторінки, але полум'яні вірші глибоко запали в мою душу, заповнили Шевченкові гарячі слова роз'ятрили наболіле, і думки мої линуць до сучасної України. Перед очима постають безкраї лани, родючі поля, вкриті сміттям, моторошна тиша Чорнобильської зони, повноводі ріки, забруднені хімікатами, і спливає у пам'яті: «Світе тихий, краю милий, моя Україно, за що, мамо, гинеш?»

А як боляче усвідомлювати, що чимало українців "пруться" на чужину шукати доброго "добра", забуваючи, що світі України, немає другого Дніпра". Та й мову готові вчити будь-чю, тільки не свою. Упізнаєте ситуацію? До сліз гірко стає від цих думок.

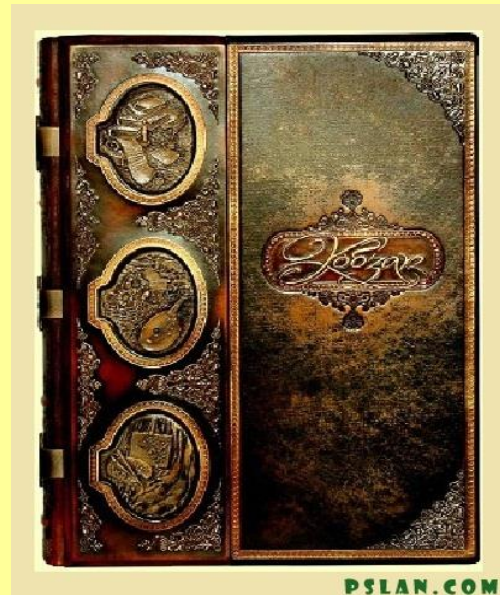
Тарас Шевченко пророчить духовним зором майбутні діяння панівної верхівки. Із гірким сумом він передбачає, що "гірше ляха" розіпнуть Україну – неньку "свої діти". Хто вони "свої

діти"? Це, передовсім, ті, хто хочуть просвітити "материні очі сучасними вогнями. Провести за віком, за німцями, недоріку, сліпую каліку". Та поет попереджає, що прийде час, коли традиційна народна Україна, "невчене око", відкине чужі, убивчі ідеї. Як грім серед ясного неба, пророче передбачення страхотливого кровопролиття, що починається в ХХ столітті:

Одцурається брат брата
І дитини мати.
І дим хмарою заступить
Сонце перед вами,
І навіки проклянетесь
Своїми синами!

Золоту середину радить наш український пророк щодо чужої мудрості:

Учітесь, читайте,
І чужому навчайтесь,

PSLAN.COM

У

уяву.

"нема на

очі

Й свого не цурайтесь.

Наш розум творитиме добро лише тоді, коли виростатиме з душі нашого народу. Потрібно брати від інших націй усе найкраще, але те, що не заперечує душі нашої нації.

Нарешті Україна здобула незалежність, скинула кайдани. Збулася Шевченкова мрія. Настав час відродити українську націю, згадати, хто ми, і тоді "збудеться страшна давня година, і оживе давня слава, слава України".

Сон поступово заволодіває мною, закриває важкі повіки. Я піддаюся йому, голова моя покірно лягає поруч "Кобзарем". Сон бере мене в обійми. А крізь сон чую: "Обніміться ж, брати мої, молю вас, благаю! " А думки мої линуць туди, де несе свої води сивочолий Дніпро, смарагдовим листям шепочуть дерева, витьохкують солов'ї. Саме тут знайшов спочинак славний син України. Низький уклін тобі, Великий Кобзарю, за біль і любов, надію і відчай.

із

